

Sucho

Když jsme se v létě vydali s manželkou na výlet do Posázaví, vlakem jsme dojeli jen do Senohrab. Cílem byla procházka kolem pstruhového revíru Mnichovka až k soutoku se Sázavou. Zde je i brod, přívoz i místo pro koupající se lidi. Výlet v zásadě vyšel.

text: Jaroslav Poupě foto: autor, archiv redakce

Jako bývalého hospodáře na tomto revíru a pravidelného a docela úspěšného pstruhaře, mě samozřejmě hned na začátku poznamenala Mnichovka. Tato, kdysi u soutoku se Sázavou docela přijatelná říčka, se stala „čůrkem“, ale přesto zde byly vidět ryby. Registrovali jsme převážně jelce tlouště a asi i proudníky a plotice. Byl zde i letošní plůdek. Nic většího jsme nespátřili, jen pobytové stopy vydry. S tímto stavem jsme počítali a byli rádi, že zde aspoň něco přežívá. Na rozdíl od Janovického potoka, kde jsme ani při velkém úsilí neviděli jedinou šupinu.

Šok přišel při pohledu na soutok. Historicky zde naši předkové díky balvanům přiřplavovaným Mnichovkou vytvořili „průtočný jez“, který zvedl hladinu Sázavy tak, že se zde dalo dobře koupat a vyplatilo se zde provozovat přívoz. V letošním suchém období zde fakticky bylo jen místo, kde se hravě brodily i děti. Romantismus mladého rybáře, který v místě soutoku lovil na trpytku (v Sázavě i v Mnichovce) byl téměř dojemný.

Protože jsem romantik a doufám, že letošní obraz suché hrůzy vidím naposledy v životě, nelenil jsem a vytáhl fotoaparát. Z místa soutoku, kdy vždy byl, dá se říci biotop pro většinu našich ryb, jsem se pokoušel dokladovat vše, co mě oslovilo. V minulosti jsem pod průtočný jez s oblibou chodil muškařit na boleny.

Občas se mnou komunikoval i velmi slušný potočák, který bydlel pod soutokem s Mnichovkou a asi jen k výtěru občas zabloudil do přítoku. A potom jsem jen komunikoval se sedícími rybáři, kteří si vesměs málokdy stěžovali.

Myslím, že zvláště ti, kteří Sázavu alespoň trochu znají, byli stavem vody zdrceni – i tím, co žáry a sucha s touto krásnou řekou dokázaly vcelku zakrátko udělat.

